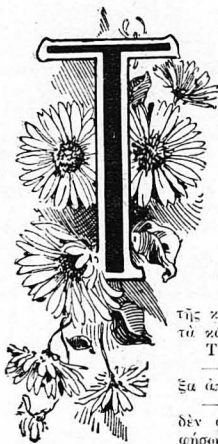

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΑΒΗΣΑΜΕ άκόμα από μπρός, μίν ξέροντας πού μιάς οδηγούσε ή ύπογεια αυτή διόδος, όταν ξαφνικά βοηθήσαμε σε μιά κυλιτική, χρημική αίθουσα.

Στό μέρος αυτό ή διόδος σταματούσε. 'Ο Δημήτρης με ζήτησε κατάματα άνήσυχος.

— Πιστήσαμε στη φάρα σάν τά ποτίαια, μού είπε, σφουγγίζοντας τόν ιδρώτα πού του πλημμύριζε τό μέτωπο.
— Μπορούμε νά ξαναγυρίσουμε πίσω, τού άπάντησα.

— Και τί βγαίνει άπ' αυτό, άφέντη; Μηρός δέν είμαστε από παντού κλεισμένοι; Και πού ξέρεις άκόμα άν ό διάβολος δέν μιάς έβλεψε και τό σκέπασμα τής καταπατας; Κι' έτσι θ' άφήσουμε δύο μέσα τό κούκαλι μιάς...

Τά λόγια του αυτά μ' έξόργισαν.
— Μην κιάς σάν μικρό παιδί, τού φώναξα απότομα.

— Δέν κιάω, άφέντη. Έσείς καλά πώς δέν φοβάμαι. Μά δέν θέλω πάλι νά φορήσω δύο μέσα σάν τυφλοπόντινα. "Ροθάμε νά τά βάλουμε με τόν ίδιο τό βρυκόλακα. "Ας τόν άνακαλιφούμε, άς φρενολήθι μπροστά μου και τότε θά διπτε άν φοβάμαι...

τά βάλουμε με τόν ίδιο τό βρυκόλακα. "Ας τόν άνακαλιφούμε, άς φρενολήθι μπροστά μου και τότε θά διπτε άν φοβάμαι...

Ένώ μιλούσε, έγώ έστάα με τό φανάρι τούς τοίχους του ύπογειου διάμερισματος. Παντού ήταν βράχος, βράχος σκληρός, σάν σίδερο, μιά και καλά πελεκημένος. Ποιος ξέρει πόσα χρόνια δουλειάσαν γιά νά φτιάσουν τό ύπόγεια αυτά κρυφίγητα...

"Έξαφνα καθώς προχωρούσα, μιά χαγιάτη ξέφυγε από τό στόμα μου.

'Ο Δημήτρης έτρεξε κοντά μου.

— Τί τρέχει, άφέντη; Σήκωσα τό φανάρι και τού έδειξα τόν τοίχο ύπαιτός μας.
— Μιά πόρτα! Ξεφώνησε.

Πραγματικάς στό μέρος αυτό ύπήρχε μιά πόρτα από σιδερό, σάλο έξω, πού δέν διακρινότανε εύκολα.

'Ο Δημήτρης τήν άνοιξε μ' ένα τράβηγμα του χεριού. Είδαμε τότε ότι πίσω άπ' τήν πόρτα αυτή ύπήρχε και άλλη σιδερένια, με χοντρές κερλιές. 'Ο σίτηξ εύτυχός ήταν από μέσα, μιά πολύ σκουριασμένος. Τόν χτυπήσαμε δυνατά με τούς ύποκαπόντιους τόν δειλον μας και τόν τραβήσαμε ύστερα εύκολα. Δέν έμνεε παρά ν' άνοιχίουμε τήν σιδερένια πόρτα. Μιά σ' αυτή έπιφετε άπ' έξω ένα χοντρό και πινωρό παραπέτασμα από μασσό κ' έλιες πρασιανάδες, άγκάθια και περιολιάδες. "Έτσι ή πόρτα κρυβόταν άπ' έξω και κανένας δέν θά μπορούσε νά τήν ύποψιαστή...

Πελεκήσαμε με τά μαχαίρια μας τούς μασσούς και τ' άγκάθια και στρογγύλωσε κατόπιν ό σιό διώ, άνοιχίσε τήν πόρτα. Καθαρός άέρας μιάς χτύπησε στό πρόσωπό...

'Εβάνιας τό σταιρωό, έγκρημισησαμε τόν Θεό κ' άνοιχίοντας ένα φεγγίτη στους μασσούς, κιντήξαμε έξω.

Βρισκόμαστε πάνω από ένα στενό μονοπάτι, στό πίσω μέρος του πύργου. Δέν είχαμε παρά νά κρημιαστούμε άπ' τούς μασσούς και νά κατέβουμε κάτω. "Έτσι και κίναμε...

Είμαστε πάλι ελεύθεροι!

— Τό μονοπάτι αυτό φέρνει άσφαλώς στό μπροστινό μέρος του πύργου, είπα στό Δημήτρη. "Η ώρα πέρασε. "Ας μη κίναμε καιρό.
— Δέν μπορώ νά καταλάβω, μού είπε ό Δημήτρης, σβύνοντας τό φανάρι και προχωρώντας έμπρός, γιατί κίλησαν κ' έφτυσαν αυτό τόν ύπόγειο διάδρομο μέσα στό σπάγγα τόν βράχων.

— Τό πρώτα εινε άπλοτύτατο, τού άπάντησα. Στά χρόνια πού φτιάστηκε ό διάδρομος αυτός, ό κόσμος ζούσε πολυεύχοντας κ' άλληλοσπαταριμένος καθήμερινώς. Τόν έφτυσαν λοιπόν οι άρχοντες του πύργου γιά νά ξεπεφύγουν, όταν κινδύνευαν.

"Αν και τό πίσω μέρος του πύργου ήταν άπόκρημνο, μεταρέσαμε όπόσο νά φτάσουμε εύκολα στό μπροστινό μέρος και νά μπηούμε στην άλλη με τόν ίδιο τρόπο πού μπήκαμε και τήν πρώτη φορά.

— Και τώρα, άς μη κίναμε ούτε λεπτό, είπα στό Δημήτρη. 'Ο Θεός μαζί μας. "Ας ανέβουμε έπάνω.

'Ο Δημήτρης ήπταξε προσεκτικά τά παράθυρα και τίζ έπάλξεις του πύργου.

Μά δέν φανόνταν τίποτε τό ύπατω.

"Η μεγάλη έκείνη κοινοβούγια πού μιάς παραμόνευε όταν πρωτομπήκαμε στην αΐλη, είχε γίνει άφαντη.

"Επίσης κ' ή θαύ Μαργαρίτα ούτε φρεμότανε, ούτε άκούγότανε πουνθάνω...

"Η πόρτα του πύργου είχε άποκείναι άνοιχτή, όπως τήν άφήσαμε.

— "Οι' αυτά εινε παράξενα, άφέντη, μού είπε σιγανά ό σύντροφός μου.

— Γιατί τό λές αυτό; τόν ρώτησα.

— Γιατί ύποψιάζομαι πως μιάς έχουν στήσει ενέδρα. Τόση ήσυχία δέν εξηγείται άλλως...

— Δυστάζεις ν' ανέβεις στόν πύργο;

— Έγώ; Φοβιά νά με κιάρη!... Δέν διατάζω καθόλου. Σάς είπα αΐτως τή γνώμη μου. Καί τώρα άς πηγαίνουμε, σάς άκολουθώ.

— Ρίξε μιά ματιά πού άλλάγα φρεμολιμένους, τού είπα. Τ' άκούω νά ποδοχτυπούν και νά κρημνιάνε. Δέν πιστεύω νά τούς σιμψιάνη τίποτε...

'Ο Δημήτρης έτρεξε πρός τό μέρος πούχαμε δέσει τ' άλλα κ' έξαφνα τόν άκουσα νά φωνιάη με φωνή πηγαμένη, ξεάλλη:

— "Ω, άφέντη..., άφέντη, τρεχάτε!...

Πηλοήσαα άμέσως νά δω τί συμβαίνει, μιά με τήν πρώτη ματιά πούφρεξα στ' άλλα, ή φωνή κώπησε στό λαμό μου, τό αμα μου μαζέτησε στην καρδιά κ' ένα μοναχικό βγήκε άπ' τό στόμα μου.

Φτοχιά ζώα!... Κακόμορα, πιστά ζώα!...

"Ηταν φρεμώτο, ήταν φρεμολιμένους, ήταν άνατριχιαστικό νά τά βλέπη κανένας.

Τά μάτια του Δημήτρη είχαν βουρκώσει...

"Εσφιγγα με λίσσα τό δέλο μου, κιντήζοντας παντού γύρω ν' άνακαλιφώ τήν καταραμένη κοινοβούγια.

Αυτή ήταν ή αΐτια του κακού.

Τό άπαισο νυχτοπούλι, βρισκεντας καιρό τήν ώρα πού λείπαμε, είχε ριχτεί έναντίον τόν άλλωγων, τά είχε ζαλιώσει, χτυπώντας τα με τίς μαργάλες του φρεπόδες, κ' ύστερα, ώ, Θεέ μου, ύστερα τά είχε τυφλώσει με τό σβλωρό φάμοφο του και τά ματερά του νύχια!...

Ματωμένος κρημώταν έξω άπ' τήν κόχη του ενός άλλωγο ό βολβός του ματιού του, πράγμα πούδειχνε με τί λίσσα τούς είχε φρεμεί τό διαβολικό όργανο.

Στό μέρος πού έλαμπααν πριν γεμάτα νυχτοπούλι τά μάτια τόν πασιών ζώων, δέν

ύπήρχαν τώρα παρά δύο ζευγάρια καταματωμένους πλιγόν!...

Μην μπορούντας ν' άντιρρξώμε πάλι τό θέαμα αυτό, σέτασα τό πρόσωπό μου με τά χέρια μου.

Τ' άλλα είχαν άνακαλιφεί τήν παρουσία μας και κλημνιούσαν λυπημένα, κλάιγανε, κλαρού νά πώ, σάν άνθρωποι, ζητώντας βοήθεια, ζητώντας έλεος, ζητώντας τό φός τούς...

Μά τί μπορούσαμε, Θεέ μου, νά τούς κίναμε!

Τά χαϊδέμασε, τούς μιλώσαμε συμπαινετικά σάν νύ ήταν άνθρωποι, τούς καθάρισαμε και τούς δόσαμε τίς πληγές τους.

"Έξαφνα ένα βαρύ φρεμολιμένους άκούστηκε άριστερα, έξω από τήν αΐλη του πύργου.

Τ' άλλα προμάξανε.

"Έτραβα τά δόντια μου, μονάζοντας από όργη, άρπάξα τό δισάνό μου κ' έτρεξα έξω. "Ηταν πραγματικάς ή κοινοβούγια του βρυκόλακα. Βγήκε μέσα από μερικούς άγκυφερούς θάμνους, διέγαμε μιά γοργή κιαπιλή στόν άέρα και, πριν προλάβω νά τής ρίξω, τράπισσε από τ' άνοιχτό παράθυρο μέσα στόν πύργο...

Κατακρημώμενο νυχτοπούλι!...

Στάθηκα άρεμική ώρα έξω άπ' τόν πύργο με τό τουφέκι στά χέρια, περιμένοντας νά ξεναφανή, μιά σάν νά καταλάβαινε, θαρρείς, τόν κίνδυνο, ούτε ξεμυτίσαμε καν άπ' τό παράθυρο...

"Αναγκάστηρα τότε νά ξαναμπώ στην αΐλη με βαρειά καρδιά. 'Ο Δημήτρης έστεκε κοντά στ' άλλα κ' έκλάιγε.
— Δέν εινε καιρός νά κλάιματα, τού είπα. "Η ώρα τής έκδοήσεως πληρώθηκε. "Ας σγουρέψουμε τό δυστηχημένα ζώα κ' άς μπηούμε στόν πύργο. 'Ο ήλιος μεσουράνησε και πηρε τό δρόμο που γιά τή δύση. Δέν πρέπει νά κίναμε καιρό. "Αν νυχτώση, είμαστε κρημμένοι... Στην άλλη άωρη τής αΐλης ήταν ένα σφοδρόφορο παράθυρα. "Ε-

Στάθηκα άρεμική ώρα έξω από τόν πύργο, με τό τουφέκι στά χέρια...

τρέξα εκεί, μήτρα μέσα, τὸ ἐρέυνον προσεκτικά κι' ὕστερα φώναξα στὸ Δημήτρη νὰ φέρη τ' ἄλογα.

Ἀφοῦ πάρετε καὶ τὰ σηγοφρέμα, ἔβλεπα καλὰ τὴν πόρτα, σχεδίασα ἐπάνω ἕνα σταυρὸ κι' ἴσπερα τραβήξαμε ν' ἀνέβουμε στὸν πύργο.

Μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, ἀνεβήκαμε σιγά—σιγά καὶ προσεκτικά τὴ σκευασμένη καὶ κατασκευασμένη σκάλα. Τὰ βήματα μας ἀνηχούσαν βαρεὰ σ' ὅλο τὸν πύργο. Ἀνεβήκαμε, θιμάμα, δεκωχτό σκαλοπάτια καὶ βρεθήκαμε σ' ἕνα εἶδος προθάλαμου.

Ὁ προθάλαμος αὐτὸς ἦταν εὐρύχωρος, ἀνετος. Μεγάλες πολυθρόνες βροσώνονταν στὶς γωνίες του. Πολυθρόνες ντυμένες μὲ γλισερὸ μετάξι, σασιπένιο θύκος καὶ ξεσχιωμένο ἔδω κι' ἐκεῖ. Ποντίκι προδύσαν πάνω σ' αὐτὲς ὅταν μπήκαμε. Μεγάλου ἀταχτήριου ποντικὸ, ποὺ ἔφταν γουλιζώντας σὰν κοπάδι μερῶν θηρίων διαμύς ἀντίφρασαν.

Τὰ παράθυρα ἦσαν μεγάλα, ψηλά, ἀγκυρωτά, κηχλιδοφραχτά, μὲ ζηρομιστὰ γυαλιά.

Κάτω στὸ πάτωμα ἦσαν στρομιμένα δερμάτια ἀπὸ ἀρκώδεις καὶ πάνθηρες.

Στοὺς τοίχους ἦσαν κρεμασμένα ὄπλα ὄλων τῶν ἐλοχῶν. Δόρατα, πέλαιες, πυροβόλα ὄπλα, σπαθιά, ρόπαλα σιδερένια, μαχαίρα.

Πάνω ὅμως σ' ὅλα αὐτὰ ἄπλωνε τὸ σάβανο τῆς ἡ σκηνῆς.

Ὁ πύργος τοῦ βοικώλακα φαινόταν ἀκατάσχετος, γιατί πραγματικά ἀκατάσχετος ἦταν. Ὁ βοικώλακας ποίησε σ' αὐτόν, δὲν τὸν ζηρομολοῦσε.

Ποῦς ἔβριε σὲ ποιά τρύπα, μέσα σὲ ποῖο κιβώρι ἦταν τριπομένης... Μὰ θὰ τὸν βρίζαμε, θὰ τὸν βρίζαμε καὶ θὰ τὸν ἐξοντώνναμε...

Ἐνὸ κριττάσαμε γύρω μας, ἀκούσαμε ἔξωθεν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας πατήματα.

— Ὁ βοικώλακας! μοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Δημήτρης.

— Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ, τοῦ ἀπάντησα καὶ μὲ τὸ ὄπλο στὰ χέρια τραβήξα ν' ἀνέβω στὸ ἐπάνω διαμέρισμα τοῦ πύργου.

Ὁ Δημήτρης μ' ἀκολούθησε ἔξωθεν.

Ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα προσεκτικά, μὰ πρὶν φτάσουμε ἐπάνω, παρουσιάστηκε στὸ κεφάλισμα τοῦ θεοῦ Μαγκόκ.

Τὸ θέμιον ποὺ παρουσιάσε ἦταν τρομακτικὸ.

Τρομακτικὸ, καθὼς φαίνεται, μὲ ἄγρια γούρα καὶ οἶδες τῶν γύρω ἄγριων βουβῶν, εἶχε ἀποσπασθεῖ.

Δὲν εἶχε σώματι τὸ κορμὶ της.

Ἦ ἔξω, κερνιόμανη ἀπεδεχίδα τῆς συγκαταίεσε τὰ γέφυρα κίκαλά της...

Τὰ λευκὰ ἄσκατα μαλλιά της ἦσαν περμένα στοὺς ὄμιους της καὶ τὸ γυμνὸ της στήθος...

Δὲν φορούσε, παρὰ μονάχα ἕνα κορμὶ ἐπάνω της.

Τὰ νύχια τῶν χερῶν καὶ τῶν ποδιῶν της εἶχαν τρομακτικὰ μεγαλώσει...

Ἄν δὲν ἔξωρασε ποῦ εἶπε, θὰ τὴν παίρναμε γιὰ στρίγγλα.

Τὸ προσιότερο ὅμως ἄλλον, τὸ πῶ ἀπαισιο, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ κρατοῖσε στὰ χέρια της κι' ἔσπριγγε στὴν ἀγκαλιά της.

Στὴν ἀρχὴ νομίσκαμε πὺς κροτούσε ἕτσι κανένα μπόγο κουνελιῶν, νομίζοντας, μέσα στὴν τρέλλα της, πὺς κραταίει τὸ ἀγαπημένο της ἔγγυον, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἔξωραση.

Μὰ ὅταν εἶδαμε καλύτερα, ἀνατριχιάσαμε.

Ἦ ἀτυχὴ γερόντισσα ἔσπριγγε στὴν ἀγκαλιά της, ἔχοντάς τὸ διπλωμένο σὲ βρώμακα παλκοκώρηλα, ἕνα ἀνθρώπινο κρανίον!...

Τὸσφιγγε πάνω στὸ στήθος της, ποὺ μουρμούριζε λόγια ἀγάτης.

— Μισρὸ μου, κομμάτι μου, κορμὶ μου!...

Ὅταν μὲς ἀνέβρυσσε, ἔσφιγγε μὲ λαχάρια πάνω στὸ γεροντικὸ της στήθος τὸ ἀπαισιο μπόγο της κι' οὐδίαζε αἰσάια:

— Τί θέλετε δῶ πάνω, πεινασμένοι λύκα; Τί ζητᾶτε σ' ἀρχοντεῖο τοῦ παιδιῶν μου, διαβόλι τῶν ἐφτά κύβλων τῆς Κολάσεως;

Ἦρθατε νὰ μοῦ τὸ πάρτε; Φωνάτὸ στὸ κεφάλι σας καὶ στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν σας!... Τομῆστε νὰ πληρούσατε, λησταί, ἔλατε κοντά μου, κωσῶντο, νὰ σᾶς σῶσω μὲ τὸ νύχια μου!...

Ἐίχαμε σπαθεῖ, μὴ ἔξωνταίς τί νὰ κάμουμε.

Ἦ θεὰ Μαγκόκ μᾶς ἔσφιγγε ἕτσι τὴν εἰσοδο στὸ ἐπάνω διαμέρισμα τοῦ πύργου. Καίρως γιὰ χάσιμο δὲν μᾶς ἔμεινε περὰ.

Ἐστρεπε νὰ παίρουμε ἀμείσεως μὰ ἀπόφρα.

Ἄν κάναμε πὺς ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα, ἡ θεὰ Μαγκόκ θὰ κριττάει ἐπάνω μας σὰν ἄγριο θηρίον.

Δὲν τὴν φοβόμακα βέβαια. Μὰ δὲν θέλαμε νὰ πιστοῦμε μαζὺ της καὶ νὰ τῆς κάμουμε κακὸ.

(Ἄσπλουθεῖ)

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΤΟ ΚΟΥΝΑΒΙ

Κάποτε ἕνα κοινάβι πιάστηκε στὸ δάσκαλο ἐνὸς μοιζίκου. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ παρακαλῆ τὸ μοιζίκιο γιὰ τὸ λυτῆθῆ καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ φύγη.

— Τὰ ποντίκια τρώει τὰ τρώφιμά σου, τοῦ εἶπε, κι' ἐγὼ τρώω τὰ ποντίκια.

— Τρῶς τὰ ποντίκια, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μοιζίκιος, ἀλλὰ τρῶς καὶ τὶς κότες μου.

Καὶ σκότωσε τὸ κουνάβι.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΙ' Ο ΓΕΡΟΣ

Ἐνα παιδί κι' ἕνας γέρος περπατοῦσαν κάποτε στὸν ἴδιον δρόμο.

Ἐκεῖ ποὺ πῆγαν, εἶδαν ἕνα σκαλοῦνι μὲ χρίματα καὶ τὸ παιδί ἔτρεξε καὶ τὸ πῆρε πρῶτο, λέγοντας:

— Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔστειλε.

— Νὰ τὰ μοιραστοῦμε, εἶπε ὁ γέρος.

— Ὅχι, εἶπε τὸ παιδί. Ἐγὼ τὰ πῆρα πρῶτος ἀπὸ γάτο καὶ σὲ μὲνα ἀνθρώπων...

Ὁ γέρος τότε ἐσώπασε. Ἐξῆρα ὅμως εἶδε μερκοῦς χοροφύλακες ἀπὸ πίσω τους νὰ τοὺς καταδιώκουν, φωνάζοντας:

— Ποῦς ἔβλεπε τὸ σκαλοῦνι μὲ τὰ χρίματα;

Τὸ παιδί τότε φοβήθηκε κι' ἔβλεπε σὲ σὴντροφὸ που:

— Φτάνει νὰ μὴ μᾶς βγῆ σὲ καζὸ τὸ εἰρημά μας...

— Τὸ εἰρημά σου κι' ὄχι τὸ εἰρημά μας, τὸν διόρθωσε τότε ὁ γέρος.

Ἐτα σὲ λίγο τὸ παιδί πιάστηκε ἀπ' τοὺς χοροφύλακες κι' ὀδηγήθηκε στὴν πόλι γιὰ νὰ δικασθῆ, ἐνὸ ὁ γέρος γύριζε ἦτοχα στὸ σπίτι του.

ΤΟ ΨΟΦΗΜΙ

Ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε ἕνα δευτὸν στὶς πόλεις μᾶς πολιτείας καὶ εἶπε στοὺς μαθητῆς του, ποὺ τὸν ἀκολούθησαν, νὰ πᾶν μπροστά γιὰ νὰ ἐτοιμασοῦν τὸ δεῖπνο.

Σὰν ἔμεινε μόνος, ὁ Χριστὸς προχώρησε ὡς στὴν ἀγορὰ τῆς πολιτείας, διδασκώντας τὸ θεῖο λόγο καὶ παρακινώντας τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀγαθοεργία.

Ἐξῆρα εἶδε σὲ μὴν ἀρχὴ μερκοῦς ἀνθρώπους μαξιμένους, ποὺ κριττάζαν κἀπὶ γιμνέον κάτω στὶς λάσπες καὶ ἔχοντες κι' αὐτοὺς γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἦταν.

Ἦταν ἕνα σκαλοῦνι φρόμο, τὸ ὁποῖο εἶχε περνασμένον γύρω ἀπ' τὸ λαμποῦν ἕνα σχοινί, ποὺ θὰ τὸ εἶχαν χρησιμοποιήσει

χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ τὸ πῆξουν καὶ νὰ τὸ τραβήξουν ὡς ἔχει πῆρα μέσα στὴ λάσπη.

Ποτὲ δὲν εἶχε παρουσιασθεῖ μπροστά στὰ μάτια ἀνθρώπου κἀγὼ μὰ ἀποτρόπαιον καὶ πῶ ἀποπροστυπὸν ἀπ' αὐτὸ τὸ φρόμιον.

Κι' οἱ ἀνθρώποι σπεκνόντουσαν γύρω του καὶ φανεῖονταν τὴν ἀηδία τους.

— Πούφ! εἶπε κάποιος ἀπ' τοὺς διαβάτες, βοιλιώνοντας τὴ μύτη του. Τί βρώμα!...

— Πόση ὄρα ἀκόμα, εἶπε κάποιος ἄλλος, θὰ βρισκεται ἐδῶ αὐτὸ τὸ φρόμο ἔω;

— Κριττάξτε! παρατήρησε ἕνας τρίτος. Δὲν τοῦ ἔμεινε δέρμα ἀκετὸ, οὔτε γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐνὸς σκαλοῦνιου...

— Ὡ, τί βρώμακα, τί λασπωμένα αὐτὰ ποὺ ἔχει! φώναξε ἕνας τέταρτος.

— Φαίνεται πὺς κἀπὶ θάκλεψε καὶ τοῦ πέρασαν θηλειά! πρόσθεσε ἕνας πέμπτος.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἄκουσε ὄλους αὐτοὺς, ἔσφιξε ἕνα βλέμμα σκαλοῦνι ἀπὸ ἀκάθαρτο ἔω κι' εἶπε:

— Τὰ δόντια του εἶνε λευκότερα ἀπὸ μαργαριτρά!

Τότε, ὅσοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ, γύρισαν μ' ἔκπληξι πρὸς τὸ μέρος του καὶ φώναξαν:

— Ποῦς εἶν' αὐτὸς; Φαίνεται πὺς εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος!

Μονάχα αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ βρῆ λόγια σμκαθείας καὶ ἐπαῖνον γιὰ ἕνα σκαλοῦνι, καὶ μάλιστα φρόμο!...

Καί, καταπτορασιασμένοι, πῆραν καθένας τὸ δρόμο του μὲ τὸ κεφάλι κριττιλομένο...

